

на продуктивне розпізнання “обличчя” робітничого міста: “ще під громи гарматні далекі я побачив обличчя твоє”. Завважуючи у вірші “Кукурудза шумить пожовтіла” (1928) різний вплив міста й села (“там контрасти мене роздирають, глушить тут однобоке життя”), поет надає перевагу місту над “сумом села”.

Українська поезія середини 1920-х років відрефлексувала психо-семантику “мінору” в ліризмі того часу. “Я забув, як мажором співати: Мій мотив — це мінор... Це мінор...” — писав Д.Фальківський 1925 р. Критика довела ці симптоми до ідеологічних закидів (Савченко Я. Занепадництво в українській поезії // *Життя й революція*. — 1927. — № 2), зарахувавши до “мінористів”-“занепадників” і В.Сосюру. Питання “Як бадьоро мені заспівати, щоб це щиро було?” поет ставить перед собою саме в темпоритмі Зан (“Небо хмарне, вогке, наче з вати”, 1928), виводячи роздум на самонаказ: “Більше, пісне моя, не ридай”. І хоч тотальної “мажоризації” не сталося (та й статися не могло), асоційованість Зан із творчо-психологічними рефлексіями поета посилилась. Окрім поетичної ролі “Комуни бояна”, В.Сосюра відрефлексовує психологічно-вікову молодість духу: “Ні! Я зовсім іще не заповнив золоті анкети життя” (“Знов село”, 1932); “Ще багато пісень непочатих у закоханим серці моім” (“Зорі”, 1935).

Мотив молодості душі стає в цей час настільки потужним у тематиці творів поета, що охоплює й інші темпоритмічні структури. Скажімо, 3-стопний амфібрахій, психосемантичну асоційованість якого виявляють поезії 1923-1924 рр. “Вишневій платок зав’язала”, “Дитина порізала пальчик”, “З дитиною ти біля мене”, у вірші 1936р. “Світання” поповнюється психологічно-віковими мотивами: “Це пісня моя не остання, я серцем іще не затих”; “мені тридцять вісім? Омана! Мені вісімнадцятий рік”.

Наші презентації

Київська Русь. — (7514) 2006. — Кн. V („Узбіччя“)

Редакція “СіЧ” і приєднується до вітань із 50-річним ювілеєм лауреата Шевченківської премії (2003) Василя Герасим’юка й бажає ще одного плідного півстоліття. У журналі друкується добірка “Суха різьба” (відгук Д.Стуса “Поезія. Імперія. Різьба”).

З інтер’ю Миколи Скиби з Оксаною Пахльовською “Українська культура виявляє несподівані ресурси”: “...Саме тому, що світ став глобалізований, зберегти ідентичність можна, лише сміливо відкриваючись і збагачуючись через новий досвід, нові контакти, а не вперто капсулюючись у власній тожсамості”.

Проза представлена романом Василя Слапчука “Клітка для неба” (рецензує Олена Шагровська “Проза поета”), іронічним самоінтер’ю Олександра Стусенка “Всі крапки над я” (і відгуком на нього Наталі Гаук). У Забороненій зоні — “Загублений код” Євгенії Кононенко. Ганна Улюра оглядає романи Гонкурівської лауреатки Шань Са “Та, що грає в го” і Книжку року 2000-го у Франції “Бальзак і маленька китайська кравчиня” Дай Сіє (“Ті, що грають в мультикультуралізм,” рубрика “КРИТИКарка”); у цій же рубриці — відгук на “Щоденник страченої” Марії Матіос пера Євгена Поветкіна.

Рубрику “Апокрифи” віддано роздумам Вілена Горського „Біля джерел історії української філософської думки” та Івана Лисого “Українська філософія: фатум чи фантом?”.

Вміщено розмову з Дмитром і Віталієм Капрановими (вид-во “Зелений пес”) та директором видавничих проєктів ЛА “Піраміда” Орестом Бокайчуком.

У рубриці “Голос” — фрагменти “Розмов з Богом” Богдани Матіяш (з дебютної книжки “Непроявлені знімки”) та слово про неї Анатолія Дністрового (“Коли Господь “вливається” у світ”).

Далі — низка рецензій: на “Mr. & Ms. U in cantri UA. Містер і місіс Ю в країні укрів” Марії Матіос (Тетяна Щербаченко); на “Владу Тьми і Темників: Хрестоматія з політичної цензури в Україні”. Уклад. В.Кіпіані (Ольга Михайлова); на “Папу і Україну...” (КРу); на “Луну мовчань” Людмили Тарнашівської (Олеся Дзира); на “36 пісень про життя” Катерини Хінкулової та “Кілька секунд щастя” Ірини Старостіної (Катерина Бабкіна); на нові книжки Федеріка Бекбеде, Юлії Ємець-Доброносолової, Мічіо Кайку, Тані Малярчук “Згори вниз. Книга страхів” (Ганна Улюра), на “Дику енергію. Лана” Марини та Сергія Дяченків (Тетяна Щербаченко).

В.Л.